

D'un dia a l'altre

Una sessió de música

Entre nosaltres, algú ha fet la distinció,—estranya distinció—entre música i música moderna, com si fos possible l'existència d'una mena de música que no acabés de ésser música, talment com si la música fos *allò* que tots sabem de memòria, i tot el que nosaltres desconeixem no fos sinó un experiment d'equilibrista sense altra importància que la bellesa plàstica d'algun inesperat gest sobre la maroma.

Per això hem anunciat, al cap de amunt d'aquestes ratlles «una sessió de música», referint-nos al recital imminent de Ricard Vinyes a la nostra ciutat, en el qual ens serà donat un programa de música tan música com si es tractés de la de Beethoven. I consti que ens repugnen els escarafalls.

Segurament integraran el programa del recital del pròxim divendres únicament obres dels Satie, Milhaud i Sauguet, i si nó d'aquests d'altres per l'estil. I voldríem que els nostres filarmònics, al menys, tan si ténen la sort d'assistir a aquesta festa com no, es'fessin càrrec del que aquests noms signifiquen a l'hora actual i el que significaran d'aquí N anys. Es fessin càrrec que aquests noms corresponen a artistes extraordinaris, a músics formidables, que han produït una música immortal i que sobretot són dignes dels grans genis que abans d'ara produïren totes les evolucions musicals que trobem en l'història de la música.

Es tracta de la repetició del cas de cada gran músic en totes les èpoques: en l'aparició dels quals la gent, el poble, s'ha tapat les orelles per destapar-se les N anys després i fer alhora els homenatges i la coronació de llorer, quan les testes materials ja no poden cenyirles corones. (La qual cosa al cap i a la fi és natural que així sigui, perquè si la gent en lloc de tapar-se les orelles fes de seguida els homenatges fora senyal que el públic és tan artista com l'artista creador, i que és tan intel·ligent i tan músic com l'autor de l'obra d'art, i aleshores en lloc del músic a qui caldria coronar fóra al públic.)

Així ara, davant d'aquesta sessió del divendres que no representa pas res més sinó un posar els rellotges a l'hora d'Europa, ens creiem obligats a reclamar l'atenció de la gent amiga: penseu que no és pas possible a Sabadell de viure ocasions com aquesta, allunyats com estem—i tant!—dels centres on es remenen les cireres del món, i sobretot allunyats dels llocs on cada dia es marca més fortament l'evolució dels corrents musicals, que no ens arriben a nosaltres sinó gràcies a rius del calibre del que tenim sota el pont de la Salut, una mena de Ripoll que pobret, però, també va fet el seu fet, i encara gràcies.

Que poguem veure que no ens

han passat en và, set anys d'Associació de Música, gràcies als quals tenim, (al menys hi han motius per creure ho!) un auditori preparat per interessar-se, si més no, pel que passa a la casa del davant de la de Mozart, de la de Beethoven, de la de Brahms, i de les de Debussy i de Ravel i tot, passant per les nostres casetes angleses, dels catalans que encara fan música a les palpentes, sense prou cops de picot ben donats fent obertures per rebre amb xiscles d'alegria una llum salvadora.

FRANCESC TRABAL